

CONTRIBUȚII HUNEDORENE LA DESĂVÎRȘIREA UNITĂȚII DE STAT A ROMÂNIEI

**PAUL ABRUDAN
MIRCEA STOIA**

În condițiile istorice complexe în care se desfășura lupta de eliberare națională a popoarelor asuprite din Imperiul habsburgic, pentru formarea de state independente sau pentru desăvîrșirea unității lor politice, românii ardeleni au avut o contribuție însemnată la efortul general pentru sfărîmarea „închisorii popoarelor” și clădirea unei vieți naționale libere.

În cadrul luptei românilor pentru autodeterminare și unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei, Sătmărulei și Maramureșului, cu România, se înscriu, dăltuite adînc în istoria și conștiința poporului nostru, și puternicele acțiuni ce s-au desfășurat în toamna anului 1918, în județul Hunedoara, la care au luat parte activă, în front comun, toate clasele, categoriile și stările sociale. Aceasta se explică prin aceea că Hunedoara era nu numai moștenitoarea unei străvechi bogate tradiții de luptă progresistă și revoluționară, ci și un însemnat centru de cultură, în care-și desfășurau activitatea un mare număr de intelectuali, literați, ziaristi, bărbați politici și instituții cu rol de conducere în viața cultural-economică și social-politică a românilor aflați sub ocupația austro-ungară; aici se găseau sediile Despărțămîntului Astra pentru Zarand, reuniuni de lectură și de cîntări, asociații de meseriași, organizații ale Partidului social-democrat, reuniuni de femei, societăți financiare; la Orăștie se tipărea ziarul „Libertatea”, purtătorul de cuvînt al românilor hunedoreni.

*

După declanșarea revoluției burghezo-democratice în Ungaria, și constituirea Consiliului Național Român, la 31 octombrie 1918, în Budapesta, din reprezentanții Partidului național român și ai Secției române a Partidului social-democrat din Ungaria, masele populare din județul Hunedoara își intensifică lupta pentru autodeterminare și unirea cu patria-mamă. În acest context, populația din localitățile urbane și rurale, în frunte cu militarii reînțorși de pe front, ține adunări și întruniri, începe să se organizeze și trece la înlăturarea vechilor autorități. Astfel, la 5 noiembrie 1918, adunarea locuitorilor din orașul Hunedoara, după alungarea reprezentanților statului austro-ungar, își constituie noile organe ale puterii — consiliul național și garda națională română. În aceeași zi, populația din Brad se întrunește și instaurează autoritățile românești.

Peste două zile, la 7 noiembrie, la chemarea dr. Aurel Vlad, vechi militant pe tărîmul luptei naționale, s-a întrunit adunarea românilor din Orăștie, care a format consiliul și garda națională din localitate. Organ

larg reprezentativ, Consiliul național român din Orăștie era alcătuit din: dr. Aurel Vlad — președinte, dr. Silviu Moldovan — vicepreședinte, dr. Octavian Sglimbea și Iuliu Florea — secretari, 22 membri, și anume: *șase intelectuali*: — Ioan Branga, Constantin Baicu, Vasile Domșa, Ioan Ienea, dr. Aurel Muntean și Ioan Mihaiu; *patru meseriași* — Ioan Ciontea, Simion Cărpenișan, Ioan Lăzăroiu și Ioan Vărmăgean; *patru social-democrați* — Ioan Hertă, Ilie Florea, Adam Olariu și Ioan Popoviciu; *patru negustori* — Ioan Lăzăroiu, Nicolae Nicoară, Aurel Pascu și Ioan Vulcu; și *patru economi* — Ioan Bob, Samoilă Lăzăroiu, George Silian și Nicolae Timar.

După constituire, la 18 noiembrie 1918, Consiliul național român din Orăștie a lansat un manifest, în care se arăta: „Războiul mondial s-a sfârșit cu înfrângerea Puterilor Centrale și prăbușirea imperialismului german. Prin aceasta și pentru poporul nostru a răsărit soarele libertății și independenței naționale. Dreptul de liberă dispunere a popoarelor a ieșit triumfător la iveală și astfel și națiunea română este pusă în posibilitatea de a hotărî ea însăși liberă și independentă asupra sorții sale“. Referindu-se la hotărîrea nestrămutată a românilor pentru înfăptuirea unității politice, Manifestul declara că „nu există putere în lume care să împiedice dorul și aspirațiunea neamului nostru, care tinde la înfăptuirea idealului național: la unirea tuturor românilor“.¹

Concomitent, la Deva, evenimentele revoluționare cunosc o mare intensitate. Documente de epocă, recent depistate, atestă că prefectul Béla Pogány și oficialitățile asupritoare, cuprinse de „mare spaimă“ au fost înlăturate. „Revoltarea populației“, care putea da naștere „la vărsare de sânge“, după cum se consemnează în raportul primăriei orașului, a fost atenuată „mai cu seamă de conducătorii populației române, îndeosebi dr. Petru Groza, (care) cu intervenirea lor înțeleaptă, au potolit-o la timp“.² Încercarea deputatului Andor Barcsay și a avocatului Mihail Leitner, de a constitui un consiliu național maghiar, care să acționeze pentru menținerea Transilvaniei în cadrul Statului ungar, deși a fost susținută de Batalionul 5 honvezi, care staționa în Deva de la 1 aprilie 1917, a eșuat. În urma evenimentelor revoluționare, la 4 noiembrie 1918, batalionul s-a demoralizat și a părăsit cazarma, plecând fiecare soldat acasă. Soldații care au rămas în oraș, „or înființat Consiliul militar, sub conducerea sergentului Iosif Szölösy“. Acest organ „a silit Consiliul militar (format din) ofițeri, care a luat ființă în ziua precedentă, la abzi-cere, ce apoi s-a și întîmplat“.

În asemenea condiții a avut loc adunarea românilor, întrunită la 7 noiembrie 1918, care a creat Consiliul național român din Deva, sub conducerea dr. Virgil Olariu, dr. Petru Groza, dr. Iustin Pop și Moise Savu. Menirea acestui organ era „susținerea ordinei și liniștei, apărarea siguranței personale și a averii locuitorilor. După constituirea Consiliului, mulțimea s-a deplasat la biserică, unde a fost sfințit drapelul tricolor național român“. Tot în cursul acelei zile, „a luat ființă garda națională română, în curtea bisericii greco-ortodoxe“, fiind de față dr. Pe-

¹ Arh. Stat. Sibiu, fond Astra, cota 370.

² Idem, cota 942/1922.

tru Groza, Moise Savu, dr. Iustin Pop și Valer Petco. S-a trecut apoi la alcătuirea statului-major al gărzii naționale, din care făceau parte: locot. Iancelevits, locot. Eugen Herbay, locot. Sever Ghila, locot. Ioan Roman, locot. Savu, slt. dr. Ulpiu Almășescu, stegarul Virgil Albescu, elev-plutonier Victor Savu și medicul dr. Eugen Hossu. Serviciul administrativ al gărzii naționale a fost încadrat cu plutonier-major Iosif Roman, plutonier Augustin Gherendi și sergent A. Greavu.

A doua zi, „8 noiembrie 1918, garda națională română, cu drapelel în frunte, a cutreerat comunele din jur“, mobilizînd populația rurală la acțiunea de înlăturare a vechilor autorități, iar în locul lor să instau-reze consilii naționale române. Cu sprijinul noii autorități din Deva, sâtenii din localitățile învecinate au constituit consilii și gărzi naționale.

La aceeași dată s-a întrunit o mare adunare populară în orașul Brad, cu scopul de a forma Consiliul național român al Zarandului. Într-un cadru național sărbătoresc, mulțimea celor întruniți a ales Consiliul național, alcătuit din 22 membri, în frunte cu protopopul Vasile Demian — președinte, și dr. Radu — vicepreședinte. De asemenea, pe nucleul gărzii naționale din Brad s-a înființat Garda națională a Zarandului, sub comanda căpitanului Sabin Banciu, avîndu-i în statul-major pe locot. Vasile Boneu, slt. A. Petruțiu și slt. Romul Giurgiu. După constituire, consiliul și garda națională a Zarandului au depus jurămint de credință către Consiliul Național Român Central. Luînd cuvîntul, președintele Vasile Demian îndeamnă pe românii din Zarand „să se rețină de la orice demonstrări ostile, să fie la înălțimea vremilor și a situației demne ce se pregătește națiunii române“. În încheierea lucrărilor, adunarea de la Brad, exprimînd dorința de libertate și unitate politică a românilor, a intonat „Pe-al nostru steag“.

Răspunzînd chemărilor Consiliului Național Român Central de la Arad și ale consiliilor naționale din Deva, Brad, Hunedoara și Orăștie, în așezările de pe raza județului Hunedoara s-a accelerat procesul de făurire a noilor organe de conducere. În fruntea acțiunii de organizare a românilor hunedoreni se aflau o serie de intelectuali, muncitori și țărani. Astfel, în Hațeg activau avocatul Victor Bontescu, dr. Cornel Popescu, Virgil Popovici și Ștefan Crișan; la Baia de Criș — dr. Nicolae Bobo și Nicolae Bolboca, la Petroșani — Iosif Ciser, Achim Zamora, Petru Daj și dr. Dominic Stanca; la Lupeni — Nicolae Zugravu, la Ilia — dr. Ștefan Rozvany și dr. Simion Dragomir, la Dobra — Toma Roșu și Iosif Moraru, la Roșia — Toma Ciora. În Deva își desfășurau activitatea avocatul Francisc Hossu-Longin și soția sa, Elena, fiica lui Gheorghe Pop de Băsești, care în timpul războiului pentru independență din 1877—1878 s-au aflat în conducerea mișcării de solidaritate a ardelenilor cu frații de dincolo de Carpați. În Săcărîmb acționa George Vințan și Petru Florian, la Mintia — Aron Podolean, la Gotha-tea — Miron Oprean, la Bretea Română — Petre Copoșesc, la Strei — Toma Baic, la Strei Săcel — Ioan Todosoi.

În timp ce se desfășura lupta pentru constituirea noilor organe ale puterii, consiliile și gărzile naționale, susținute de populația românească, au depus o intensă și continuă activitate pentru instaurarea ordinii și liniștii publice. Prin sate și orașe, conducătorii locali au

organizat întruniri și adunări, îndemnând populația la calm și liniște, care erau imperios necesare pentru înfăptuirea idealului național. Cu acel prilej a fost răspândit Manifestul din 6 noiembrie 1918, prin care Consiliul Național Român Central sublinia că datoria fiecărui român era, „să contribuie la menținerea ordinei“, precum și Manifestul Consiliului național român din Orăștie. Semnatarii acestuia, cereau românilor să ocolească și să împiedice „toate silniciile și faptele neome-nești“, și să facă tot ce le stă în putere „ca prefacerile ce se află în curgere, să se îndeplinească cu rânduială“, fără „volnicie, care ar întir-zia și discredita apropierea libertății“. În încheiere, Manifestul îi po-vățuia: „Să stați în pace, să cinstiți toate popoarele și confesiunile cu care veniți în atingere, să puneți la o parte orice dușmănie și să uitați orice nedreptate ce vi s-a făcut în trecut“.

După alungarea vechilor autorități, dezarmarea jandarmilor și a grupurilor de militari germani și austro-maghiari care se retrăgeau spre vest, gărzile naționale au preluat paza instituțiilor, a garilor, căilor fe-rate și a șoselelor. Tot atunci au fost înlăturate însemnele fostului stat austro-ungar, arborându-se steagul național român. La Deva, starea de neliniște a fost alimentată și de forțe exterioare. Sub pretextul întă-ririi „gărzii naționale maghiare din Deva, deputatul Andor Barcsay, care se afla la Budapesta, a trimis 50 marinari înarmați“ din capitala Ungariei. Aceștia, „în loc să fie de ajutor“ instaurării ordinii, prin ac-țiunile lor reprobabile, au alimentat dezordinea, înrăutățind și mai mult starea de spirit³. Ca urmare, garda națională română a fost nevoită să intervină, obligându-i pe noii veniți să părăsească orașul. De-altfel, la 13 noiembrie 1918, când „a sosit ordinul din Budapesta, pentru demo-bilizarea generală a armatei ungare“, au părăsit orașul Deva militarii maghiari aflați în localitate. În perioada următoare au continuat să se replieze prin zonă, ostași germani și austro-ungari, care se retrăgeau din România, îndreptându-se spre vetrele lor.

O dată cu preluarea puterii și restabilirea ordinii și liniștii publice în județul Hunedoara, consiliile naționale s-au preocupat de asigurarea populației cu produse alimentare și de îmbrăcăminte, stabilirea tarife-lor de prețuri, controlul pieței, desfășurarea activității productive și fixarea nivelului salariilor⁴, asigurarea traficului pe calea ferată, refa-cerea administrației, care să asigure buna desfășurare a vieții și acti-vității în toate domeniile.

*

În ultima decadă a lunii noiembrie 1918, activitatea Consiliului na-țional județean, a consiliilor de plăși, orașenești și comunale, a insti-tuțiilor și organizațiilor politice, culturale, economice, profesionale și de altă natură, s-a îndreptat cu precădere în direcția alegerii delegaților pentru Marea Adunare Națională, pregătirea adunărilor locale pentru

³ *Ibidem*.

⁴ Ion Clopoșel, *Revoluția din 1918 și unirea Ardealului cu România*, Cluj, 1928, pp. 75—76.

semnarea adeziunilor la unire și mobilizarea unui număr cât mai mare de locuitori, care să participe la Adunarea Populară de la Alba Iulia.

Pe baza Regulamentului alegerii deputaților din 15 noiembrie și a Convocatorului adunării naționale, dat publicității la 20 noiembrie 1918, prin care se stabilea modul de reprezentare a instituțiilor, organizațiilor și locuitorilor români la adunarea de la Alba Iulia, s-a trecut la pregătirea și desfășurarea acestei importante acțiuni. Ca urmare, în perioada 23—28 noiembrie 1918, organizațiile politice, instituțiile și asociațiile culturale, reuniunile de meseriași, de lectură, de cîntări, de femei, au ținut adunări pentru alegerea a 57 delegați, care să le reprezinte la Marea Adunare Națională. Menționăm că organizațiile Partidului social-democrat din Deva și Orăștie au ales 4 delegați, reuniunile meseriașilor din Deva, Orăștie, Hațeg, Brad și Dobra — 12, instituțiile și asociațiile culturale — 39, Societatea „Industria” din Deva — 1, garda națională din Orăștie — 1 delegat.

Concomitent cu adunările pentru desemnarea delegaților de către instituții, organizații și asociații, au avut loc alegeri pe circumscripții electorale. În cele șapte cercuri electorale ale Hunedoarei au fost aleși 34 delegați cu drept de vot deliberativ și 62 cu drept de vot consultativ. În total, de pe raza județului Hunedoara s-au desemnat 153 delegați⁵.

Odată cu alegerea delegaților, adunările populare, însuflețite de dorința înfăptuirii idealului național, le-au acordat acestora împuternicirea de a vota „în numele nostru și al copiilor noștri” unirea Transilvaniei cu patria-mamă și desăvîrșirea statului național unitar român. Astfel, în credenționalul semnat la Brad, în 23 noiembrie 1918, se arată: „Poporul român din comunele de dincoaci de Dealul Mare, în adunarea ținută la 23 noiembrie 1918, a delegat pentru conferința națională, ce se va ține la 1 Decembrie st.n. 1918, în orașul Alba Iulia, pe d-l Pompiliu Pisa, paroh în comuna Cărpiniș, îndreptățindu-l să reprezinte cu deplină putere poporul român din aceste comune”, și în numele căruia să ceară unirea Transilvaniei cu România. Adunarea românilor din comuna Lesnic, întrunită la 28 noiembrie 1918, alege „în unanimitate de voturi ca reprezentanți ai ei la Marea Adunare Națională ce se va ține la Alba Iulia, pe învățătorul local Ioan Comșa, George Iștvan și pe Nicolae și Aron Poruțiu, pe care îi posedă (mandatează) cu acest credențional, împuternicindu-i ca în numele nostru al tuturor să ia parte la Marea Adunare Națională și acolo, în numele la toată suflarea românească din comuna Lesnic, să adereze și să declare sfînt și solemn că noi toți vrem înfrumusețarea marelui ideal național român, adică unirea tuturor românilor într-un stat național român... care va avea să ne ocrotească și păzească pe noi, toți copiii ei; aceasta o vrem, pentru aceasta trăim și muncim”.⁶

Adunarea electorală din comuna Certejul Superior a dat mandat reprezentanților săi, Mircea Oprea și Sabin Pleter, aleși pentru Marea Adunare Națională, să voteze „unirea Ardealului cu patria-mamă, România”; organizația social-democrată din Hunedoara s-a pronunțat pen-

⁵ *Marea unire de la 1 Decembrie 1918*, București, 1943, pp. 53—65, 69—70.

⁶ Arh. Muzeului Unirii, Alba Iulia, fond Doc. Unirii, vol. II, p. 795.

tru unirea cu statul român și înfăptuirea unor reforme democratice⁷, iar delegații cercului electoral Deva, zidarul Dionisie Pîrvu și Petru Seleşan, aleși de organizația social-democrată din Deva, erau împuterniciți „a lua parte cu vot decisiv la Marea Adunare Națională română, în numele tuturor românilor social-democrați din acest cerc electoral“.

Tot în acele zile au avut loc mari adunări populare de adeziune la unire în toate localitățile județului. La apelul intelectualilor, în special al preoților și învățătorilor, al socialiștilor și fruntașilor satelor, s-a întrunit „obștea poporului român, din îndemn propriu și fără nici o silă sau ademenire din vreo parte“, pentru a semna actul de adeziune la unire. Exprimându-se liber, „poporul dă la iveală dorința fierbinte ce însuflețește inima fiecărui român, și declară că voința sa nestrămutată este să fim alăturați cu teritoriile românești din Ardeal, Banat, Ungaria și Maramureș, la România“.⁸ Consemnăm că la Almașu Mare, documentul de adeziune a fost subscris de 202 persoane prezente la adunarea populară, la Bințiș — de 224, la Bos — de 405, la Bretea Română — de 84, la Bucium — de 300, la Călanul Mare — de 104, la Cărpiniș — de 179, la Cerbăl — de 225, la Cugir — de 494, la Dincu Mare — de 803, la Dobra — de 269, la Ghelar — de 469, la Gothatea — de 232, la Hunedoara — de 392, la Ilia — de 78, la Ludești — de 351, la Orăștie — de 532, la Panc și Săliște — de 388, la Pricaz — de 798, la Romos — de 945, la Romoșel — de 500, la Roșcani — de 416, la Spini — de 355, la Șibot — de 430, la Turdaș — de 305, la Vaidei — de 544, la Vinerea — de 410, la Zam — de 102 locuitori.⁹ Din documentele de adeziune la unire, elaborate cu șase decenii în urmă, se păstrează în original hotărârile adoptate în 153 localități din județul Hunedoara, care cuprind 29.431 semnături.

În perioada pregătirii Marii Adunări Naționale, ce urma să se întrunească la 1 decembrie 1918, pentru a înfăptui idealul național, consiliile naționale din județul Hunedoara au dat publicității o serie de apeluri, prin care chemau populația să participe în mod plenar la această adunare istorică. „Adunarea de la Alba Iulia — se arăta în Apelul Consiliului național român din Orăștie — este chemată să hotărască asupra sorții neamului nostru și să exprime voința nestrămutată a națiunii române, care pretinde sus și tare unitatea națională a tuturor românilor“. Mai departe, semnatarii apelului spuneau: „Pentru ca adunarea aceasta să fie cât se poate de impozantă, datorii sîntem a ne îngriji ca și prin numărul participanților să dovedim lumii întregi că poporul românesc una este și că cu toții împreună pretindem formarea statului național român unitar și puternic. De aceea, fraților! apelăm la simțul d-voastră românesc, rugîndu-vă să îngrijiți ca toate comunele locuite de români să fie în mod demn și în număr cât se poate de mare reprezentate la această adunare. Să ne întîlnim deci cu toții, duminică, în 18 noiembrie (1 decembrie) 1918, la Alba Iulia“. În încheiere, Ape-

⁷ Arh. Stat. Deva, fond Subinspectoratul muncii Deva, dos. nr. 14/1919.

⁸ Biblioteca Astra, Sibiu, fond Documente, pachet 1, cutia 1.

⁹ Arh. Muzeului Unirii, Alba Iulia, dos. LIX—LX, vol. IV—V.

lul consemna lozinca: „Trăiască și înflorească națiunea română și statul unitar național român“.¹⁰

Răspunzînd chemării înscrisă în Convocatorul Consiliului Național Român Central din 20 noiembrie 1918, ca la „istorica adunare, unde se va hotărî soarta neamului nostru pentru vecie, se va prezenta însuși poporul românesc în număr vrednic de cauza mare și sfîntă“, după cum și apelurilor publicate în presă, Consiliul național român al județului Hunedoara, consiliile naționale de plăși, orașenești și comunale, intelectualii și fruntașii satelor au desfășurat o intensă activitate pentru mobilizarea unui număr cit mai mare de locuitori, care să participe la adunarea națională de la Alba Iulia. Drept urmare a unei asemenea acțiuni, după cum și a propriilor sentimente patriotice, hunedorenii, dorind „să fie părtași la consacrarea unirii Transilvaniei cu România“, s-au îndreptat spre Alba Iulia.

Delegațiile oficiale, însoțite de un mare număr de locuitori din orașe și sate, gătiți în straie de sărbătoare, cu steaguri tricolore, au pornit cu trenurile și căruțele spre orașul unirii. În fruntea coloanei de vreo 10.000 a muncitorilor minieri de pe Valea Jiului se afla președintele sindicatului, Iosif Ciser¹¹; delegația românilor din Orăștie era condusă de avocatul Aurel Vlad, al celor din Hațeg — de dr. Victor Bontescu, al delegaților din Hunedoara — de dr. Gheorghe Dubleșiu, al românilor din Baia de Criș — de avocatul Nicolae Robu. Documentele vremii relatează că din Deva, „la adunarea din Alba Iulia, ținută la 1 Decembrie 1918, pentru declararea unirii tuturor românilor și realizarea idealului național, au participat 200 cetățeni români, sub conducerea domnilor dr. Francisc Hossu-Longin, dr. Petru Groza, dr. Virgil Olariu, Vasile Ianzu“.¹²

Pe baza datelor înscrise în izvoarele de epocă, se apreciază că din localitățile județului Hunedoara au luat parte „la adunarea cea mare de la 1 Decembrie 1918“, peste 15.000 persoane. Și, întruniți în cadrul Marii Adunări Naționale, reprezentanții Hunedoarei, împreună cu aleșii celorlalte județe, exprimînd voința întregului popor, au hotărît unirea Transilvaniei cu România; iar delegații neoficiali ai satelor și orașelor, întruniți pe Cîmpul lui Horea, în număr de peste o sută de mii, au susținut și aprobat unirea cu nemărginită bucurie și entuziasm.

Ca o recunoaștere a prețioasei contribuții adusă de românii hunedoreni la lupta întregii națiuni pentru unire, 15 din reprezentanții lor au fost aleși în Marele Sfat Național, iar doi — dr. Aurel Vlad și dr. Victor Bontescu — în Consiliul Dirigent.

¹⁰ „Libertatea“ din 8/21 noiembrie 1918.

¹¹ 1 Decembrie. *Semicentenarul unirii Transilvaniei cu România. 1918—1968*, Cluj, 1968, p. 26.

¹² Arh. Stat. Sibiu, fond Astra, cota 942/1922.

LES CONTRIBUTIONS DE HUNEDOARA A L'ACHÈVEMENT DE L'UNITÉ D'ETAT DE LA ROUMANIE

Resumé

Dans le cadre de la lutte des Roumains pour l'autodétermination et pour l'union de la Transylvanie avec la Roumanie, on inscrit, profondes ciselés, dans l'histoire et dans la conscience de notre peuple, on inscrit aussi les puissantes actions qui se sont déroulées en automne de l'année 1918, dans le district Hunedoara, les actions à qui ont pris part active, dans un front commun, toutes les classes, les catégories et les états sociales.

Après le déclenchement de la révolution démocratique — bourgeoise dans L'Empire autricho-hongrois et la constitution du Conseil National Roumain, à 31 octobre 1918 à Budapest, constitué par les représentants du Parti National Roumain et de la Section roumaine du Parti social-démocratique de Hongrie, les états populaires du district Hunedoara intensifient la lutte pour la réalisation de l'idéal national.

Dans ce contexte, la population urbaine et rurale, tient des réunions et des assemblées, elle commence de s'organiser pour prendre le pouvoir et pour passer à l'éloignement des anciennes autorités autriches-hongroises oppressives.

Dans la dernière décade du mois novembre 1918, l'activité du Conseil National du district, des Conseil des arrondissements, des villes et des villages, a été orienté spécialement vers le choix des délégués pour la Grande Assemblée Nationale, qui au premier décembre 1918 s'est réuni à Alba Iulia, et en exprimant le désir de tout le peuple, a décidé l'union de la Transylvanie avec la Roumanie.